voor eerst wat aansterkt!" — Zijn groene slangenoogen waren loerend op me gericht, maar ik bleef onverschillig, en de whiskey deed me goed.

Hij was blijkbaar niet van plan het kort met me te maken en wilde plezier beleven van zijn meerderheid; als de kat met de muis, zoo speelde hij met me. Nu, goed; hij zou zien dat ik een taai leven had.

„En als je nu denkt weer te kunnen loopen, ga dan eens mee. Er is daar boven wat aardigs voor je te zien. 'n Liefdeshistorie. Ga maar mee! Ze weten niet dat wij hier zijn .... maar we zullen ze verrassen!"

Ik volgde hem als met moeite in de lift, maar de zekerheid dat er nu iets beslissends ging gebeuren deed ook mijn laatste zwakheid verdwijnen. Als 't erop aankwam, zou ik mijn man staan!

„HOOGE POLITIEK."
Mevrouw Emma Morel, als Adalgisa — Prinses van Rheinfelder Salm-Salm Klosterstein in het blijspel „Hooge Politiek", dat door de Koninklijke Vereeniging „Het Nederlandsche Tooneel" in den Stadsschouwburg te Amsterdam wordt opgevoerd. *(foto Couvée)*

Op de derde verdieping deed Hannock de lift stoppen. De deur schoof geruischloos open, we stapten uit en terwijl Hannock mij bij den arm terughield, wees hij me van uit de donkere kamer, waarin we stonden, naar een aangrenzend vertrek, dat met portières, waartusschen het licht doorgleed, slechts ten deele gesloten was. En in dat zijvertrek waren Mary en Morlay. Ze spraken haastig, heftig en nadrukkelijk met elkaar.

Hannock, mij steeds vasthoudend, legde den vinger op de lippen, wees dan in de richting van die twee, en fluisterde met een grijnslach: „dat prachtige tooneeltje wilde ik je niet onthouden — zie maar eens hoe goed ze 't samen vinden kunnen!"

De stemmen werden nu luider; ik hoorde Mary zeggen: „maar je zult toch niet ontkennen dat ik alles voor je deed wat ik kon?"

Morlay greep haar hand en antwoordde: „dat doe ik immers niet! Dat wil ik je juist vergelden! Denk eens aan: Hannock, die stommeling, is nog niet hier; hij jaagt nog steeds je man achterna, dien hij toch nooit vinden zal. Er is een kans voor je: ga met mij mee; ik breng je in veiligheid. En dan ...."

Ze stonden nu met den rug naar ons toe; gedurende enkele oogenblikken drongen slechts enkele woorden van hun gesprek tot ons door. Morlay scheen aan te dringen, en Mary tegen te streven; ten slotte vernam ik weer duidelijk Morlay's stem, die zei: „maar dan heb je immers eindelijk het veilige, rustige leven waarnaar je verlangt! Dan komt aan al die avonturen een eind! Je weet immers dat ik het goed met je meen, dat ik alles voor je over heb! We zouden samen een nieuw en gelukkiger leven kunnen beginnen ...."

Hij sloeg den arm om haar heen, en ditmaal weerde zij hem niet af.

Hannock grijnslachte tevreden.

„Wat vind je daarvan? Dat heeft hij 'm geleverd, niet?"

Ik begreep de toedracht der zaak volkomen, en Hannock's ophitsende woorden hadden geen vat op me. Mary had onmiddellijk ingezien welke rol zij tegenover Morlay had te spelen, en zij deed dat op de meesterlijke wijze, die ik van haar gewoon was. De comedie die zij daar opvoerde, was op tijdwinst berekend; haar eenig doel was Morlay te vriend te houden, hem tot haar bondgenoot te maken — kwam Hannock terug, dan zouden ze twee tegen een staan.

Maar Hannock begreep het anders, en ik zorgde ervoor hem in zijn meening te versterken. Ik deed alsof ik mij uit zijn greep wilde losrukken en fluisterde heesch: „als ik maar een revolver had — ik schoot den ellendeling dood!"

„Hier!" zei Hannock, en hij duwde me het verlangde wapen in de hand. „Ga je gang! Maar denk er aan: je ruimt Morlay uit den weg — voor mij! want daarna zal die vrouw van mij zijn, hoor je, van mij! En dan ga jij eraan!"

Ik had de revolver in mijn linkerhand moeten nemen, want de vingers van mijn rechter bleken niet in staat de greep te omklemmen, en dat was de reden waarom het schot dat ik, mij snel omwendend, op Hannock afvuurde, te laat kwam en een meter onder hem in den achterwand van den liftkoker belandde. Hij was bij de eerste beweging die ik maakte in de lift gesprongen, en het kamertje was al halverwege de open deur toen het schot viel.

Nauwelijks zweeg de echo van den knal, of Mary riep triomfantelijk mijn naam. „Eindelijk!" klonk haar stem, met dat trillende geluid van overspanning dat ik zoo goed kende, en ze rukte de zware portières opzij. Morlay wilde haar tegenhouden, maar ze sloeg hem met haar vuisten en riep: „maar dacht je dan dat ik het meende! Jij dwaas! Jij ezel! Dacht je dat ik de aanraking van je handen dulden zou als 't niet was om mijn leven te redden? Laat me los!"

Morlay was 'n oogenblik overbluft, meer verbaasd dan bevreesd. Hij staarde me aan, en zijn rechterhand maakte een beweging naar de zijzak van zijn jas.

„Verroer je niet!" zei ik, en hield het geweldige repeteer-pistool van Hannock op hem gericht. „Blijf staan waar je staat!"

Ik ging langzaam op Morlay toe, liep om hem heen, steeds het wapen gericht houdende, totdat ik zoowel hem als de open liftdeur, waaruit Hannock elk oogenblik tevoorschijn kon komen, in het oog had.

„Neem zijn revolver uit zijn rechterzak," zei ik tot Mary.

Morlay deed 'n stap achteruit. „Dat is niet noodig," zei hij wrevelig; „ik kan je die zelf wel geven."

Opnieuw maakte zijn rechterhand een tastende beweging.

„Laat dat!" riep ik scherp. „Handen omhoog, of ik schiet!"

Morlay deed wat ik zei, en het trof me zoo gelaten en lijdelijk hij was, terwijl toch niets in zijn houding aan angst deed denken. Hij gaf meer den indruk van iemand die genoeg begint te krijgen van zijn avonturen, en nu maar wilde dat men hem spoedig met rust liet. Ja, er zat wat beters in dien man, en ik geloof ook niet dat ik mijn dreigement zoo gauw zou hebben uitgevoerd. Maar in gevallen als dit is medelijden een slechte raadgever; ik was op 't oogenblik aan de winnende hand en moest van dat voordeel gebruik maken. Morlay's lot zou voor een goed deel ervan afhangen of Hannock gauw weer beneden kwam; mocht dit laatste 't geval zijn, dan zou ik me tijdig van één mijner tegenstanders dienen te ontslaan, opdat de partijen tenminste eenigszins gelijk zouden staan.

„Neem hem z'n wapen af," herhaalde ik.

Mary deed het, overtuigde zich snel dat de cylinder met zes patronen geladen was, en reikte mij de revolver toe.

„Zoo. Laat nu Morlay aan mij over. Ga de trap af tot in den kelder, maar vlug, zoek de dynamo van de lift, en sluit den stroom af zoodra ik je dat door den liftkoker toeroep. Dat zal zijn wanneer Hannock, op weg naar beneden, tusschen twee verdiepingen hangt."

Mary was reeds naar beneden gesneld; ik hoorde haar haastige voetstappen langs de vele treden verklinken. Als ik nu een schot afvuurde, zou Hannock denken dat mijn rekening met Morlay vereffend was, en hij zou ....

„HOOGE POLITIEK."
Mevrouw Gusta de Vos-Poolman als Mevrouw Billing in het blijspel „Hooge Politiek", dat door de Koninklijke Vereeniging „Het Nederlandsche Tooneel" in den Stadsschouwburg te Amsterdam wordt opgevoerd. *(foto Couvée)*

Maar op dat oogenblik, en nog voor Mary in den kelder kon zijn, daalde de lift. Met groote snelheid schoof het kamertje voorbij de open deur naar beneden, en terwijl het langs ons snorde, flitste een vuurstraal en knalde een schot — een groet van Hannock. De kogel sloeg tusschen Morlay en mij door in den muur, en Morlay zei onverschillig: „die kon wel eens voor mij bedoeld zijn geweest." Hij haalde de schouders op en vervolgde: „Kom — wat zullen we 't elkaar moeilijk maken! Laten we samen dien dollen hond z'n loon geven!"

Ik luisterde nauwelijks. Hannock wist zonder twijfel wat hij deed. Hij speelde 'n troef uit. Op dit oogenblik was hij al beneden, bij Mary, en voor dezen buit zou hij Morlay en mij gaarne in den steek laten. Ik moest hem dus achterna, en terwijl ik op de gladde trapleuning sprong en me daarlangs liet glijden — het zou immers veel te lang duren al de treden af te loopen — klonken er van uit den liftkoker een, twee verschrikkelijke angstkreten, die door het leege huis weergalmden. Mary! O, ik wist het: ze zou het hem niet gemakkelijk maken, ze worstelde met hem, haar angstkreten riepen me te hulp ....

Met een smak kwam ik op het lagerliggend portaal terecht, maar ik sprong, al op de volgende leuning, raasde met snelle vaart nog een verdieping verder naar beneden .... Als ik maar op tijd kwam, als Hannock nog maar niet in de gelegenheid was geweest den kelder af te sluiten! Maar neen, Mary was dapper en handig; ze zou hem zeker de handen vol weten te geven totdat ik bij haar was.

Een seconde lang was ik als versuft toen ik met een slag op den harden keldervloer neerkwam, en nog een oogenblik bleef ik verwilderd staan bij het zien van wat zich daar bij de lift afspeelde.

Aan de open deur worstelden Hannock en Mary met elkaar

„BINNEN DE WET." *(foto Couvée)*
In het Paleis voor Volksvlijt te Amsterdam wordt door de N. V. „Het Tooneel", directeur W. Royaards, opgevoerd het tooneelspel „Binnen de wet", waaruit wij hierboven de 4de acte in beeld brengen. V. l. n. r.: Karel van Rijn — George Demarest; Gerard Vrolik — Edward Gilder; Jan C. de Vos Jr. — Richard Gilder; Sophie de Vries — Marie Twiner

(Wordt vervolgd)